

сж взели сръбскитѣ войски трѣбва да остане на Сърбия“. Тукъ не се държи смѣтка ни за съглашение, ни за това: какви собствено земи сж окупирани. Съ подкачането на войната горния тонъ се усили, и сръщу по-нататъшното участие на сърбитѣ въ нея, считано отъ тѣхно военно гледище за излишно, инвокираха се нови компензации, нови български отстъпки, или най малко — съ това по-нататъшно сръбско участие въ войната трѣбвало да се изкупятъ окупиранитѣ отъ сърбитѣ български земи вѣнъ отъ съглашението.

Огъ вѣстниците на тоя гласъ ще отбѣлѣжимъ: Стража, Вечерни Новини, Правда, Мали Журнал, Балкан, Сръбски новини, Политика, Српска Застава, Шгампа, Пиомонт и т. н. Тукъ явно изпѣква факта, че въ Сърбия се дава широка свобода на сръбския печатъ за да се подготви общественото мнѣние въ ущърбъ на българскитѣ интереси.

Въ горнитѣ вѣстници, колкото и да не сж официозни, но, ангажирайки общественото мнѣние въ Сърбия, характеризиратъ съюзното настроение на послѣдната, дословно почти у всички отъ тѣхъ се пише: „што смо узели наше је“. Виждъ „Српска Застава“ отъ 23—XI—12; „Политика“ отъ 9—XII—12; „Стража“ отъ 1—I—13 г. и т. н. Въ тая насока горнитѣ вѣстници продължиха сръбската шовинистична литература до прѣди войната: напр. посочватъ, че българитѣ *побѣлмарявали* Македония и Тракия и се вмъкнали като „бѣлмарска партия“ дори въ „Сг. Сърбия“ т. е. въ претендираната отъ сърбитѣ Македония, между самитѣ „сърби“. (Српска Застава отъ 7-й и 9-й дек. 1912 г.)

Сжщия в-къ, до колко схваща международната стойностъ на съглашенията, се вижда отъ слѣдния цитатъ: „ни единъ народъ не може да жертвува съществуването си на олтаря на съюзническата вѣрностъ“ (Бисмаркови думи). Вждъ id. 11—XII—1912 г.

По случай слуха, че българитѣ съ подкачането военнитѣ дѣйствия сръщу Турция ще искатъ сръбска помощъ за Чаталджа, сжщия в-къ пише: „за нова помощъ — нове уступке“ (12—XII—12 г.). Добрѣ прави „Српска Застава“, че признава какво даденото до сега отъ България на Сърбия е *отстъпка*, а не *право*.